

KAPITOLA

V ten večer, keď Kayla s Austinom odišli z tábora, zostal Nico hore ešte dlho po tom, čo sa Will pobral do Apolónovho zrubu. V hlave mu stále hučalo, bál sa zaspáť. Polobohovia mávajú vždy živé – a občas aj vešteké – sny, ale keď zaspal on, ten hlas bol skoro neznesiteľný.

Pomôž mi, prosím! volal. *Potrebujem ťa, Nico di Angelo. Potrebujem ťa!*

No, takto naňho pokrikovali všetci duchovia, ktorí ho navštevovali. Mŕtvi jednoducho chceli byť vypočutí, zvlášť ak im to nebolo dopriať počas pobytu na zemi. Podsvetie bolo plné duší potulujúcich sa po Asfodelových poliach a volajúcich po pozornosti.

Lenže tento hlas nepatril mŕtvemu. Zdalo sa, že prichádza z ešte väčšej diaľky ako z Asfodelu a je strápenejší než hlasy duchov. Tento hlas volal z Tartaru, najtmavšej a najhlbšej časti podsvetia. A z Tartaru nevolá *nikto*.

Musel to byť jedine Titan Bob.

Nico si pamätal ich prvé stretnutie: bolo to na Vianoce pred tromi rokmi, keď Nico, Percy Jackson a Thalia Graceová dostali od Persefony úlohu priniesť stratený Hádesov meč. Preto museli bojovať s Iapétom, Titanom, čo unikol z hĺbok Tartaru. Bol by ich všetkých zabil, ale Percy ho z posledných síl zatiahol do rieky Léthé a vymazal mu všetky

spomienky. Potom ho premenoval na Boba a presvedčil ho, že sú dobrí priatelia. Nová identita Titanovi napodiv vydržala.

Nico odvtedy niekoľkokrát navštívil Boba v podsvetí. Teraz už vládny Titan sa ujal práce údržbára v Hádesovom paláci a zametanie kostí a oprašovanie sarkofágov mu zrejme úplne vyhovovalo. Medzi ním a Nicom sa rozvinulo zvláštne priateľstvo. Obaja si pripadali odtrhnutí od svojej minulosti, medzi ostatnými sa necítili pohodlne, trápil ich melancholický smútok za „kamarátom“ Percym Jacksonom, ktorý akoby si ani nepamätal, že existujú.

Pred rokom a pol sa Percy s Annabeth zrútili do Tartaru. Bob vycítil, že sú v nebezpečenstve, a vrhol sa za nimi do priepasti, aby ich zachránil. Zadržal celú armádu oblúd a Percymu aj Annabeth poskytol možnosť vrátiť sa do sveta smrteľníkov. Nikto nevedel, čo sa s ním potom vlastne stalo – či umrel, alebo sa mu podarilo prežiť.

Lenže Nico počas posledných troch rokov myslel na Boba skoro každý deň. Pripadal si *previnilo*. Mali ho zachrániť. Nieкто ho mal z Tartaru vytiahnuť. Ako ho tam mohli len tak nechať po tom, čo zachránil Percyho s Annabeth a... no, vlastne celý svet?

Možnože Will a pán D. majú pravdu. Možno je Bobov hlas len faľošná ozvena, prejav Nicovho posttraumatického stresu.

To by však nevysvetľovalo to proroctvo.

Na to všetko Nico myslel, keď sa konečne dostavil spánok.

